

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 755: Phát Tâm Vì Đại Chúng Giảng Giải Không Sai Lệch, Vui Về Thuyết Pháp Không Bị Chướng Ngại

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 064)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Kinh này ý nghĩa thật thậm thâm, phát tâm vì đại chúng mà phân tích giảng giải không sai lệch, vui về thuyết pháp không bị chướng ngại. Khiến cho người nghe thấu hiểu được nghĩa lý và tông thú, khơi dậy cái tâm Tín - Giải - Thọ - Trì của họ. Đủ để chứng minh người đó thật sự có lòng tin không thoái chuyển (tín tâm bất nghịch). Khi phát tâm này, thì Bi - Trí - Hạnh - Nguyện, mỗi mỗi đều đầy đủ, cho nên có thể gánh vác gia nghiệp của Như Lai.】

Nghĩa lý của bộ kinh này quả thật rất sâu sắc. Nếu chỉ nhìn thoáng qua văn tự, thì dường như *Kinh Kim Cang* không sâu lắm, bên trong cũng không có chữ gì khó, chúng ta xem qua đều nhận biết hết, thế nhưng ý nghĩa lại quá đồi sâu xa. Nếu chưa khế nhập, chưa lãnh hội, thì sẽ không biết được ý nghĩa của kinh sâu như thế nào. Càng ngộ nhập, càng cảm nhận được kinh này thậm thâm, sự sâu rộng đó không có ngăn mé. Vì sao vậy? Bởi vì đây là cảnh giới trên quả địa của Như Lai. Lần trước đã nói qua, Như Lai đem bí quyết từ lúc mới phát tâm cho đến khi chứng được quả vị pháp cứu cánh viên mãn, dốc hết ra trao cho chúng ta, nói ra toàn bộ, không hề giữ lại mảy may nào, đây là Pháp bảo chân thật. Chúng ta vì người khác mà giảng nói, giảng không bị sai lệch, điều này vô cùng quan trọng. Hoan hỷ giảng nói, thuyết pháp không có chướng ngại.

Nói thực ra, phải thực sự phát tâm hoằng dương kinh giáo. Bất kể là xuất gia hay tại gia, hiện nay ở Đài Loan, cư sĩ tại gia giảng kinh thuyết pháp đông hơn người xuất gia gấp nhiều lần, cư sĩ tại gia giảng kinh thuyết pháp rất nhiều. Trong số các vị cư sĩ có người lớn tuổi, cũng có người rất trẻ, mới hai ba mươi tuổi, nam cư sĩ, nữ cư sĩ đều có, nhiệt liệt đứng ra giảng kinh. Phật pháp là sư đạo, trước đây đã từng nói với chư vị rồi, chúng ta là phàm phu, nghiệp chướng

tập khí sâu nặng, tai nạn trùng trùng, mà phương pháp tiêu trừ nghiệp chướng hiệu quả nhất không gì qua được việc phát tâm tu pháp bố thí, chính là phát tâm đứng ra học giảng kinh.

Nhớ thuở tôi còn trẻ, năm tôi theo học với thầy Lý là ba mươi hai tuổi, lúc bấy giờ, thầy của chúng tôi dường như đã bảy mươi một tuổi. Thầy gặp một số người trẻ tuổi, do thầy tuổi đã cao, tiếp xúc người cũng nhiều, vừa nhìn qua tướng mạo, thấy là tướng mệnh yếu, tướng mệnh khổ, thì thầy liền khuyên những người như vậy phát tâm học giảng kinh. Chỉ có phương pháp này là chuyển đổi nghiệp lực nhanh nhất. Thực sự phát tâm xả mình vì người, tôi buông bỏ cái thân này, xả bỏ nó đi, tôi cúng dường thân này cho Phật Bồ Tát, cúng dường cho tất cả chúng sinh, nó không còn là của riêng tôi nữa. Mệnh của tôi tuy khổ, tuy yếu, nhưng tất cả chúng sinh không yếu mệnh, Phật pháp không yếu mệnh, xin nguyện cống hiến cho Phật pháp, cống hiến cho hết thảy chúng sinh, thế nên vận mệnh của người đó lập tức liền chuyển đổi. Đây là phương pháp tiêu trừ nghiệp chướng, chuyển đổi vận mệnh hiệu quả nhất. Việc giảng kinh có khó hay không? Xin thưa với chư vị, một chút cũng không khó. Nếu muốn học giảng kinh, giảng cho ra dáng, giảng cho thật hay, khiến thính giả nghe xong đều gật đầu, đều khen ngợi, thì cần bao nhiêu thời gian? Một tháng. Một tháng là học được rồi, quý vị không chịu học thì hết cách, chứ nếu chịu học thì quả thực chỉ cần một tháng.

Hồi đó tôi ở Đài Trung, thầy Lý khuyên tôi học giảng kinh, ban đầu tôi cũng rất sợ. Tôi đến Đài Trung là để nghe kinh, chứ không phải tới đó để giảng kinh, không ngờ vừa đến Đài Trung, thầy Lý liền bắt tôi đi học giảng kinh. Tôi đến lớp học đó tham quan, cảm thấy quả thực là không khó. Tiến độ của lớp học là một tháng học một bộ kinh. Lúc bấy giờ, tôi chưa xuất gia, tôi theo học với ân sư được một năm ba tháng, tức là mười lăm tháng, tôi học được mười ba bộ kinh, mười ba bộ này tôi đều có thể lên bục giảng. Cho nên sau này vừa xuất gia, rời khỏi Đài Trung là tôi xuất gia, xuất gia xong tôi liền đi dạy ở Phật học viện; tôi đã nắm vững mười ba bộ kinh, một học kỳ dạy một bộ, sinh viên học ba năm mới tốt nghiệp, tương đương sáu học kỳ, chư vị xem mười ba bộ của tôi dùng một nửa còn chưa hết, cho nên vô cùng tự tại. Một tháng học một bộ, đây là chuyện chân thật thực sự. Thế nên nếu chư vị thực sự chịu phát tâm, thì người giảng kinh thuyết pháp ở Singapore sẽ đông lên, Phật pháp sẽ hưng vượng, cốt yếu là mọi người phải thực sự chịu phát tâm.

“Nhạo thuyết”, nhạo là hoan hỷ, thích giảng kinh, hoan hỷ vì người khác mà diễn nói. **“Vô ngại”**, là đối với nghĩa lý của kinh quý vị rất thông đạt, rất minh bạch, không có chướng ngại. Quý vị nói: *“Những thứ này tôi từ trước đến nay chưa từng học qua”*, chưa từng học qua là tốt nhất, bảo đảm thành công; người mà trước đây đã học qua quá nhiều tri kiến tạp nhạp thì rất khó dạy, vô cùng rắc rối. Thầy của chúng tôi dạy học trò, tìm học trò, chính là muốn tìm người chưa từng học qua, thầy thích nhất. Giống như một tờ giấy trắng, dạy họ làm thế nào, họ liền làm y thế nấy, rất quy củ, cho nên rất dễ dạy. Người đã học qua rồi, trong đầu chứa đầy thành kiến: *“Thưa thầy thầy nói thế này, vị pháp sư kia lại nói thế kia, trong cuốn sách nọ thì giảng thế nọ”*, thế này thì rắc rối to! Thầy làm gì có nhiều thời gian để biện luận với quý vị, mà thầy cũng không thích tranh luận với người khác. Quý vị mà nói một tràng đạo lý dài dòng, thầy liền xá quý vị một xá mà bảo rằng: *“Anh giỏi lắm, anh rất khá, mời anh đi chỗ khác học, chỗ của tôi không được đâu! Không phù hợp với trình độ của anh, trình độ của anh cao quá, mời anh sang nơi khác”*, thầy không dạy nữa. Việc này không khó, khó ở chỗ nào? Ở chỗ Phát tâm, phát cái tâm chân thành.

“Khiến cho người nghe thấu hiểu nghĩa lý và tông thú”, là làm cho người ta nghe được *Kim Cang Bát Nhã*, nghe một câu cũng được, hai câu cũng tốt, nghe một bài kệ cũng được, miễn sao thực sự nghe hiểu, thực sự sáng tỏ được ý nghĩa trong đó. Sau khi sáng tỏ rồi, họ liền giác ngộ, họ tin rằng lời Phật dạy là có đạo lý, họ sẽ tự nhiên phát tâm y giáo phụng hành. Bát Nhã thực sự giống như trong *Tâm Kinh* đã nói: *“Năng độ nhất thiết khổ ách”* (Có thể vượt qua mọi khổ nạn). Thế gian hay xuất thế gian, bất luận là khổ nạn như thế nào, có được Bát Nhã rồi, vấn đề lập tức được giải quyết. Bộ kinh này vẫn chưa giảng xong, đại khái mới giảng được một nửa, nhưng ngay trong một nửa này, tôi tin rằng có không ít đồng tu đã có mức độ lãnh hội tương đương, khẳng định rằng câu nói này của tôi không sai, chắc chắn có thể giúp chúng ta giải trừ mọi khổ nạn; miễn là quý vị thực sự nghe hiểu, thực sự y giáo phụng hành.

Đủ để chứng minh người đó thực sự có lòng tin không thoái chuyển (tín tâm bất nghịch). Tín tâm bất nghịch phải là thật, không thể là giả. Nhất định phải y chiếu theo kinh điển, lý luận và phương pháp này mà làm, nhất định phải dùng vô vàn phương tiện thiện xảo để giới thiệu phương pháp này cho người khác, tiến cử cho người khác. Tôi khai ngộ rồi, tôi lìa khổ rồi, thì mong muốn hết thảy chúng sinh người người đều được giác ngộ, người người đều được lìa khổ, đây mới là tâm Bồ Tát. Cho nên khi phát cái tâm này, **“Bi - Trí -**

Hạnh - Nguyễn, mỗi mỗi đều đầy đủ”. Cái tâm này vừa phát ra, thì bốn chữ này đều viên mãn.

Muốn giúp đỡ tất cả chúng sinh phá mê khai ngộ, đây là tâm **Bi** (Từ bi). Dem nghĩa thú của *Kim Cang Bát Nhã* ra giới thiệu cho họ, đây là **Trí** (Trí tuệ). Tự hành hóa tha (tự mình thực hành và giáo hóa người khác), chính là **Hạnh Nguyễn**. Cho nên người này chính là người gánh vác gia nghiệp Như Lai. Gánh vác gia nghiệp Như Lai chính là Pháp vương tử, là Bồ Tát, gánh vác sứ mạng hoằng pháp lợi sinh, đây là gia nghiệp của Như Lai, gia nghiệp của Như Lai chính là hoằng pháp lợi sinh.

Công việc hoằng pháp lợi sinh này không câu nệ bất cứ hình thức nào. Đi trên đường gặp bạn bè, cũng có thể nói với họ rằng: “*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*” (Phàm những gì có hình tướng, đều là hư vọng), ở đâu cũng có thể giảng được. Họ thích nghe thì giảng cho họ, không thích nghe cũng giảng cho họ; không thích nghe, nhưng khi giảng thì lọt vào tai họ; “*Nhất lịch nhĩ căn, vĩnh vi đạo chủng*” (Một phen thoảng qua tai, mãi mãi thành hạt giống Đạo), hạt giống đâu có bị gượng ép gieo vào trong đó thì cũng đều là việc tốt. Bất kể họ có hiểu hay không, chỉ cần chúng ta không giảng sai là được.

Thế nên, không có bất kỳ hình thức nào, ở mọi lúc, mọi nơi, với mọi người, cho đến với tất cả súc sinh. Gặp những con vật đó, thậm chí là một con côn trùng nhỏ, quý vị cũng giảng cho nó nghe, khuyên nó quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, đó là truyền thọ Tam Quy Y cho nó. Sau đó nói với nó “*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*”, đó là đang thuyết pháp cho nó; nó có cảm nhận đấy. Chân thành, “*thành tất linh*” (chân thành thì sẽ ứng nghiệm). Giao tiếp với nó bằng cách nào? Bằng sự chân thành. Bởi vì trong cái tâm chân thành không có ranh giới, nên sự cảm ứng sẽ thông đạt; hễ có vọng tưởng phân biệt thì liền có ranh giới, như vậy thì sẽ không thông. Vậy nên chỉ cần rời lìa mọi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, thì với tất cả chúng sinh chúng ta đều có thể giao tiếp, đều có thể giảng được thông suốt.